

Divadelní smetánka

(pro vysvětlení otoč)

2023 IX

Proč je ten počáteční text pořád stejný, když partneři portálu u něj zůstávají, takže čtou každý měsíc nezměněný úvod “smetánky”? Protože k těm dosavadním noví partneři přibývají a tohle je jednodušší, než abych každému říkala, čím to byl nápad a proč mi připadá roztomilý. Tak měním aspoň hlavičku, abyste viděli, kdy ta která “smetánka” vznikla.

Portál O divadle by nemohl existovat bez svých Partnerů a Mecenášů - a já věřím, že všichni víte, jak jsem vám za to vděčna. Proto když přišel Petr Kuhn s nápadem, že bych jemu a lidem z jeho kanceláře psala doporučení, na co jít do divadla, potěšilo mě to. Horší bylo, jaký název tomu chtěl dát: Divadelní smetánka.

Je to mile dvojnásobné, nicméně ten druhý význam mi neseděl, protože jestli někdo skutečně nejsem, tak egomaniak.

Odhlédnuto od toho je však ten název pro mě roztomilý, protože Smetánka byl můj táta, který mě v mých osmi letech posadil před sebe na motorku a odjeli jsme z Berouna "až do Prahy" do divadla. Bylo to představení Dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna v tehdejší Divadle Jiřího Wolкера, dnešním Divadle v Dlouhé. Dodnes si pamatuju, jak mě tam přepadla láska k divadlu, pro mě opravdu velmi silná emoce.

S touto vzpomínkou už výraz Divadelní smetánka dává smysl i mně.

:-)

Hezký den, Jana Smetánková

Většinou vám každý měsíc představuji čtyři inscenace, tentokrát jich bude pět. Částečně proto, že ta pátá inscenace je taneční, a tím se trošku vymyká. Ale také je to tím, že inscenací, které stojí za vidění, je - naštěstí - hodně. Dávám si je “do fronty”, která je docela dlouhá. Tak se aspoň o jeden titul zkrátí.

Co je v textu podtrženo, tam se lze prokliknout, abyste neztráceli čas tím, že to budete hledat.

Odkazy na divadla vedou na podstránku s programem.

Ženy, držte huby!

2:22 Duchářský příběh

Hrdinové

Hugo Haas
a Adina Mandlová

A woman with dark hair, wearing a dark, sequined, sleeveless dress, is shown in profile with her arms outstretched. She is positioned against a dark background filled with numerous small, bright white stars, resembling a night sky or a starry field. The lighting is dramatic, highlighting the texture of her dress and the contours of her body.

HeArt of

Noise

Ženy, držte huby! (Divadelní spolek JEDL)

U Divadelního spolku JEDL má divák jednu základní jistotu. Ví, že ať půjde na cokoliv, že to nebude plytké, jednoduché, prvoplánové. Inscenace *Ženy, držte huby!* je toho jen dalším důkazem v řadě.

Zde jde o příběh kunsthistoričky Růženy Vackové, která jako agentka Vatikánu pomáhala připravovat třetí světovou válku, jak tvrdila komunistická obžaloba v době konání jejího politického procesu v roce 1952. Růžena Vacková byla odsouzena na 22 let, z toho si jich odseděla 16. Nebylo to její první věznění - na konci války byla nacisty odsouzena k smrti, trest nebyl proveden, protože přišlo květnové povstání (její bratr a švagr byli za odbojovou činnost popraveni v roce 1944).

Růžena Vacková byla pevná a hrdá, pro své spoluvězenkyně byla velkou mravní posilou. Lucie Trmíková, která je i autorkou scénáře, ji hraje noblesně, s hrdostí a vzdorem. Nepodlehne deptání mladého dozorce, ve všech situacích je ona vítězkou, i když zavřenou a vystavenou pokořujícím situacím. Aneb jak říkal Jan Hus: “Pravda je mocná, neporazitelná; je živá a věčná. Může být na čas poražena, ale nakonec vítězí.”

2:22 Duchařský_příběh (Činoherní klub)

Mladí manželé, Jenny a Sam, se s malou dcerkou právě nastěhovali do starého viktoriánského domu. Jenny po čase vypožuruje, že v domě vždy ve 2:22 v noci straší, Sam ji svými argumenty přesvědčuje, že to není pravda.

Při kolaudačním večírku s dvojicí přátel se o to přou znovu. Sam trvá na možném racionálním vysvětlení všeho, co se v domě děje, hosté se přiklánějí spíš na Jennyinu stranu.

A nakonec se všichni shodnou, že nejlepší bude počkat do 2:22.

Rozluštění příběhu je natolik překvapivé, že herci při děkovačce rozvinuli na jevišti transparent “Neprozradte to!”

Čili prozradit skutečně nelze, mnohem lepší je se na to zajít podívat.

Hrdinové (Komorní divadlo Kalich)

Hrdinové jsou příběhem tří válečných veteránů, kteří žijí v domově - pro válečné veterány. Je o ně plně postaráno, ale jim ten klid nevyhovuje. A začnou spřádat plány na útěk - jak první fotografie jasně ukazuje.

Dopadne to tak, jak se dalo očekávat - pro rozluštění zápletky by nebylo nutné si kupovat vstupenky, lze si snadno domyslet.

Důvodem pro koupi lístků jsou výkony všech tří herců, nanejvýš pak Petra Kostky a Jaroslava Satoranského, kterým je dohromady 168 let.

Kliknutím na spodní fotografii se dostanete na video jedné z nejroztomilejších scén. Myslím, že se dá tvrdit, že mnoho mužů výrazně mladších by nevystříhlo kliky tak, jako pětáosmdesátiletý student z Vyššího principu [Petr Kostka](#).

V poslední větě je i odpověď na otázku, kolik let je Jaroslavu Satoranskému. :-)

Hugo Haas a Adina Mandlová (Divadlo Viola)

Je docela zarážející si uvědomit, kolik hvězd prvorepublikového filmu a divadel nakonec skončilo "čím výš vystoupáš, tím hlouběji pak spadneš".

- Osud Lídy Baarové je všeobecně známý. (Helena Třeštíková: „Ona říkala: 'Už na tom světě nechci být. Já bych se chtěla ztratit a nebejt. Ty dny mi už nic nepřináší.' Uvědomila jsem si, že my odjedeme a ona tam zůstane sama a opuštěná s těmi pár zažloutlými fotkami v krabici od bot.“)
- Vlasta Burian byl po válce falešně obviněn, lidé, kterým za války setrvale pomáhal, mu ukradli divadlo a samozřejmě mu byla zabavena i vila s bazénem a tenisovými kurty. Nakonec dostal pětiletý herecký distanc a nechytil se ani po něm - svůj život, umělecký i skutečný, skončil jako herec podprůměrných estrád. Jeho žena Nina, která byla na každém jeho představení a dokud nepřišla, nesmělo se začít hrát, zemřela 9 týdnů po něm, ve chvíli, kdy ležela na jeho hrobě...
- Také poválečná kariéra Natašy Gollové byla jen zlomečkem jejího předválečného věhlasu - i se započtením Sirael v Císařové pekaři nebo Drahých tet a já.

"Baarová má oči mandlové a Mandlová má oči barové", říkalo se v dobách, kdy těmto herečkám patřil svět. Tedy alespoň ten filmový...

Osud Adiny Mandlové byl zřejmě předurčen jejím zvláštním dětstvím. Jan Mandl měl dva syny, pak jeho žena zemřela a on se po šesti týdnech od seznámení s druhou ženou s ní oženil. Narodil se další syn a teprve po něm vytoužená dcera.

Její postavení v rodině bylo hodně specifické. Ona sama považovala manželství rodičů za mesalianci, o to více tíhla k otci, který ji nekonečně rozmazloval. Včetně toho, že jí všichni v rodině vykali, ale ona jim tykala.

Když pak v jejích osmi letech zemřel, zhroutil se jí svět. Když se těsně před smrtí vrátila do Čech z Kanady, kde zrovna tou dobou žila, nepřála si po smrti žádný obřad a nechtěla do hrobu ani k otci, ani k matce...

Ani osud Hugo Haase nebyl nijak přímočarý, i když v něm byly momenty, za něž mohl být vděčen. Například tehdy, kdy s manželkou v roce 1939 utekl z Československa, kvůli židovskému původu (jeho otec pak zemřel v roce 1944 v Terezíně, bratr Pavel v témže roce v Osvětimi, den po příjezdu do tábora). Pětítýdenního syna nechali kvůli žloutence v péči Pavla a jeho ženy a znovu se s ním shledali až po válce. Haas s manželkou Bibi prchali přes Francii a Portugalsko, chtěli do Ameriky. Z dohodnuté cesty ponorkou sešlo, protože kapitán nechtěl pustit na palubu jejich tři psy a ponorka se posléze potopila po tom, co najela na minu...

Ve Viole se s Adinou Mandlovou a Hugoo Haasem potkáváme v roce 1968, pár měsíců před jeho smrtí. Je to setkání, které se nestalo. Ale co by si tito někdejší milenci řekli, kdyby se stalo?

HeArt of Noise (420 PEOPLE)

O tanečním divadle se toho nemusí moc říkat - tedy, pokud je dobré. Stačí se na ně dívat a nezapomenout u toho dýchat. A děje-li se to v nádherném Paláci Archa, není zapotřebí k tomu dodávat už fakt vůbec nic.

Snad jen to, že kliknutím na fotografie se dostanete na videa.

Divadelní smetánka 2023 IX